

COLLOQVIVM QVARTVM DECIMVM

Persōnae: Aemilia, Iūlius

Vesper est. Aemilia in peristylō est cum Iūliō.

Aemilia: “Venī mēcum in hortum, Iūli. Dēlectat mē tēcum
ambulāre in hortō nostrō.”

Iūlius: “Mē quoque id dēlectat. Sed sōl iam nōn lūcet. Vesper
est.”

5

Aemilius: “Cum sōl lūcet, nimis calidus est aēr in hortō. Meridiē
in sōle ambulāre mē nōn dēlectat, sed vesperī aēr nec nimis
calidus nec nimis frīgidus est.”

vesperī (*adv*)
↔ māne

Iūlius: “Sed obscūrus est hortus vesperī. Rosae vidērī nōn pos-
sunt.”

10

Aemilia: “Hāc nocte hortus obscūrus nōn est, nam lūna et stēllae
lūcent. Ecce magna lūna quae suprā montem ascendit.”

Lūnam spectāns Iūlius “Lūna plēna est hāc nocte” inquit “quae
est ante kalendās Iūniās. Sed rēs male illūstrantur lūce lūnae.
Rosārum color vidērī nōn potest.”

15

Aemilia: “Lūx lūnae hortum nostrum pulchrum etiam pulchri-
ōrem facit. Age, venī mēcum, Iūli!”

Aemilia manum Iūlii capit eumque sēcum dūcit in hortum.

In hortō Aemilia “Nōnne pulchra est lūna?” inquit, “Est ut faciēs
hūmāna. Ecce ōs eius quod ad tē ridet.”

20

Iūlius primum lūnam spectat, deinde faciem Aemiliae ridentem:

“Ad mē” inquit “nōn solum ōs lūnae rīdet, sed etiam ōs tuum rubrum ut rosa.”

Aemilia rīdēs “Hāc lūce” inquit “color rosārum vidērī nōn potest — num ōris meī color vidērī potest?”

25

Iūlius rūsus Aemiliam aspiciēns “Etiam sine colōre” inquit “faciēs tua fōrmōsa est, Aemilia: oculī tuī ut stēllae lūcent et dentēs ut margarītae! Atque collum tuum album bene vidētur. Ō, quam fōrmōsum est collum tuum!” Iūlius collō Aemiliae ōsculum fert.

ōsculum ferre =
ōsculum dare

Aemilia: “Ō Iūli! Verba tua mē dēlectant.”

Iūlius: “Ubi sunt margarītae quibus collum tuum ōrnārī solet?”

Aemilia: “Nōnne fōrmōsum est collum meum sine margarītīs?”

Iūlius: “Nōn tam fōrmōsum quam cum margarītīs! Margarītae tē, fēminam pulchram, etiam pulchriōrem faciunt. Ubi sunt cētera ōrnāmenta tua?”

35

Aemilia: “Ecce gemmae in auribus et ānuli in digitīs.”

Iūlius: “Sed collum tibi nūdum est. Ubi sunt eae margarītae, Aemilia?” Iūlius terram ante Aemiliam spectat.

Aemilia: “Sunt in cubiculō nostrō.”

40

Iūlius, quī margarītās in herbā quaerit, haec verba nōn audit, sed “Quid est hoc” inquit “quod ante pedēs tuōs iacet?”

Aemilia: “Nōn est margarīta.”

Iūlius id quod in herbā iacet manū tangit atque “Fui!” inquit horrēns, “Est parva bēstia nūda.”

45

Aemilia: “Quae bēstia? Vīvitne?”

“Hāc lūce” inquit Iūlius “nihil vidērī potest”, ac deinde: “Nōn ūna, sed quattuor parvae bēstiae hīc iacent. Nōn vīvunt, nam frīgidae sunt nec sē movent.”

Iūlius corpora bēstiārum rūsus tangit et ālās brevēs sentit.

50

Iūlius: “Pullī avium sunt. Ō, quam foedī sunt pullī mortuī!”

Aemilia: “Hāc lūce vidēri nōn possunt.”

Iūlius: “Nōn vidēri, sed tangi possunt. Corpora eōrum nūda sunt
atque foeda et sordida, colla longa et nūda...”

55

Aemilia: “Mihi quoque nūdum est collum.”

Iūlius: “Cūr quattuor pulli mortui hīc iacent?”

Aemilia: “Interrogā Iūliam: ea respondere potest.”

Iūlius: “Eane etiam margaritās tuās reperire potest?”

60

Aemilia “Surge, Iūli!” inquit, “Neque enim necesse est marga-
ritās in hortō quaerere: in cubiculō nostrō sunt. I in cubiculum
atque affer mihi margaritās!”

Iūlius autem Aemiliam aspiciēns “Margaritās tibi afferre” inquit
“necesse nōn est. Sine ornāmentō fōrmōsissimum est collum
tuum atque umeri tui...”

65

Hīc Iūlius collō et umeris Aemiliae ōscula fert atque “Iam veni
mēcum” inquit “in cubiculum nostrum!”

Iūlius manum Aemiliae capit eamque sēcum dūcit in cubiculum.